

Н. Фурнаджиевъ

Пролѣтъ надъ Тракия

Какви прекрасни нощи сж надъ Тракия,
когато въ нея пролѣтъта цѣвти! —
Звездитѣ едри свѣтятъ, мекъ е мрака,
и лѣхатъ свежестъ прѣснитѣ тревн.

И въздуха е пѣленъ съ сладъкъ миризъ
отъ цѣвналитѣ рано дървеса,
и слушаашъ, какъ печално, равно свирн
овчарѣтъ, скритѣ дълбоко въвъ ношѣта.

А тамъ — на югъ задъ чернитѣ могили
луната ясна и огромна грѣй,
подъ нея равнината въ миръ заспива,
морето свѣтло-синьо се люлѣй.

Широка, чиста, млада, родна Тракио! —
въвъ твойта ширъ ти днесъ ни приеми,
въ кръвѣта ни влѣй ти свежестѣта на злака
и силата на твоитѣ земи!

